

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOLLA SOBRAL, LUCÍA

Flori pe stomacul gol / Lucía Solla Sobral. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-783-5

821.134.2

Traducător: **Laura Drăghici**

Redactor: **Ana Francesca Alexandrescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

COMERÁS FLORES

Copyright © Lucía Solla Sobral and Libros del Asteroide S.L.U., 2025.

This edition is published by arrangement with Libros del Asteroide S.L.U. and
SalmaiaLit, Literary Agency.

The use of this work, in whole or in part, for the purpose of training, developing,
or improving artificial intelligence models, systems, or technologies is prohibited
without the prior written permission of the copyright holder.

All rights reserved by and controlled through Libros del Asteroide S.L.U.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Lucía Solla Sobral

FLORI PE STOMACUL GOL

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

În ziua în care a murit tata era soare și îmi era foame. Tata a murit, iar eu am scos-o pe Frida afară să-și facă nevoile. Tata era mort, iar eu mă spălam pe cap, îmi alegeam cerceii, probam bluze. În ziua aceea a trebuit să cumpăr pâine exact ca în orice altă zi, nici prea rumenită, nici prea albă, să întind rufele după ce m-am întors de la casa mortuară și să-mi pun aparatul dentar înainte de culcare. În seara aceea l-am văzut pe nepotul meu plângând și râzând. Și eu am plâns și am râs. Nu știam ce să facem cu atâta durere. Dimineața mă trezeam de parcă mi s-ar fi luat o povară de pe umeri: povara de a sta pe scaunul pentru vizitatori și de a aștepta neconținut moartea. Tata murise și nu mai trebuia să aștept să moară încă o dată. Îl auzeam târșâind papucii pe coridor la aceeași oră la care se trezea mereu în zori să meargă la baie, dar tata era deja mort, iar papucii lui erau acum în geanta pe care o aduseserăm de la spital. Telefonul lui continua să sune, pentru că operatorul încă nu fusese anunțat că tata murise. La început n-am vrut să-i închidem abonamentul. Nu pentru că ne-am fi așteptat să se întoarcă, ci pentru că moartea e molipsitoare și ni se cam tăiase pofta de viață sau cel puțin cheful de a ne mai ocupa de acte și formalități. Uneori răspundeam la acele apeluri. Era câte o cunoștință zăpăcită care spunea: Șefu', de mult nu te-am mai bătut la cap! Și trebuia să-i explic că tata murise și că da, înmormântarea avusese loc deja, și că da, se simțise foarte rău în ultimele luni, și că da, era normal să nu-și fi dat seama dacă nu-l mai văzuse în ultima vreme pe stradă cu baston, cu un plasture pe ochi și mai slab cu douăzeci de kilograme. Alteori era un prieten cu

Alzheimer care voia să-l invite la o porție de chișcar. În unele zile îi explicam că tata nu mai este, în altele îi promiteam că-i voi transmite mesajul. Mama, chiar și azi, când se întâlnește cu cineva care încă n-a aflat, se blochează, sângerează pe dinăuntru, scormonește după cuvinte și pleacă, fiindcă simte că, spunând că tata a murit, îl omoară din nou. Ea nu spune: A murit. Nicio dată. Nici eu n-am fost în stare decât după luni întregi. Până atunci spuneam: Tata nu mai e, s-a dus, ne-a părăsit, nu mai am tată, s-a stins. Nu știu dacă e adevărat că nu mai am tată, dar știu sigur că mi-a luat mult timp să pot spune că tatăl pe care îl aveam a murit.

Înainte să moară, tata mi-a spus: Buburuză, iubirea e cel mai important lucru în viață. Și l-am crezut atât de mult încât aproape că am rămas fără aer. Atât de mult l-am crezut încât nu l-am întrebat: A cui iubire, ce fel de iubire, tată? Iubirea Diane se pune sau trebuie să fie alta? O iubire ca aceea dintre tine și mama, care nu vă certati niciodată, sau ca cea dintre Alberto și Bea, care se urăsc, dar se apără unul pe altul? O iubire ca a mătușii Loli pentru bunica, deși trebuie să-i amintească în fiecare seară că e fiica ei, sau ca a unchilor mei, care n-au vrut copii și călătoresc tot timpul, iar mama strâmbă din nas, nu știu dacă pentru că voi aveți trei copii sau pentru că tu n-ai vrut niciodată să călătorești mai departe de Portugalia? Înainte să moară, tata a stat internat aproape un an la Spitalul Clinic Universitar din Santiago de Compostela. Eu și frații mei făceam cu schimbul. Eu rămâneam cu el peste noapte duminică, luna și marțea. Trei zile și trei nopți care parcă îmi trăgeau pleoapele în sus și îmi umpleau stomacul de lilieci și de resturi de piure. Încă de la șapte ani așteptam moartea părinților mei, imaginându-mi iar și iar ce vârstă voi avea eu când ei vor fi bătrâni. Patru îngerași are patul meu, patru îngerași mă păzesc mereu, mama are patruzeci și opt minus cei șapte ai mei

fac patruzeci și unu, cu Dumnezeu mă culc, cu Dumnezeu mă trezesc, optzeci și cinci, vârsta la care a murit bunica, minus patruzeci și unu fac... Am nevoie de o foaie. Cinci minus unu, patru, și opt minus patru, patru. Fecioara Maria și Duhul Sfânt. Dacă tata sau mama mor la optzeci și cinci de ani, eu o să am patruzeci și patru, iar Alberto și Bea o să poată avea grijă de mine ca să nu fiu tristă și o să mă lase să mă uit la *Magazinul de animale Transilvania al Dr. Zitbag* ori de câte ori o să vreau și să mănânc batoane groase de lemn-dulce, din cele cu umplutură albă, tot ori de câte ori o să vreau. Amin.

Dar am calculat greșit. Am calculat îngrozitor de greșit și, cu toți anii mei de antrenament, n-am fost în stare să-mi imaginez durerea aceea care avea să mă smulgă din viața pe care o cunoscusem până atunci. Care avea să mă târască de un picior și să mă dea laoparte ca să nu încurc viețile celorlalți, ale oamenilor normali, ale celor care trăiau fără durerea aceea care te strânge de nas, îți astupă gura, îți scuipe în ochi și ți se urcă pe umeri până nu mai poți, până când chiar nu mai poți nici măcar un pic. Și tata se temea. A încetat să mai creadă în Dumnezeu în cel mai nepotrivit moment. Confunda coșmarurile cu realitatea, delira, vedea păianjeni, devenise obsedat de bani. Și a încetat să mai mănânce. Nutriționista de la spital îl ruga să mănânce, îl ruga și psihologa, îl ruga Ramón, preotul, îl rugam eu, buburuza lui, dar tata nu deschidea gura. Își petrecea după-amiezile uitându-se la o emisiune cu un bărbat care înfuleca sendvișuri uriașe. În ochii tatei se citea foamea, dar în gură nu-i încăpea nici măcar o firimitură de pâine. La ora aceea din zi, cât timp el se uita la alții cum mănâncă, eu străbăteam coridorul secției de la un capăt la altul, încercând să-mi omor timpul. Nu voiam decât să mă întorc acasă – dar la care casă? – și să o mângâi pe burtă pe Frida.

Eu voiam să locuiesc din nou singură. Dar Diana, care voia și ea să locuiască singură, nu avea destui bani. Spunea că, fiind eu Balanță și ea Leu, puteam sta împreună tot timpul, pentru că eu nu o sufocam, iar ea îmi puneam viața în ordine. Iar mie schimbul ăsta mi s-a părut mereu corect. Mama ne spunea Pili și Mili, iar mama ei ne spunea cele două Marii. La facultate ne făceam siesta împreună și ne trezeam mirosindu-ne saliva una alteia. A ei mirosea a lapte cald cu cacao, a mea, a chipsuri și a aparat dentar. Făceam totul împreună, iar dacă nu se putea, aveam grijă să fim cât mai aproape una de cealaltă. De exemplu, eu și Diana urmam facultăți diferite, dar eu mergeam la biblioteca ei, deși era mai mică și mai friguroasă, iar ea venea să-și mănânce gustarea la mine la facultate, deși eram la Filozofie. Dacă aveam o întâlnire cu un băiat, ea venea cu mine să-l spionăm de la distanță până primeam curaj să mă duc la el, apoi mă aștepta acasă ca să-mi spună că nu i se părea potrivit pentru mine. Dar, Diana, mie mi-a plăcut de el. Mie nu. Dar nici nu-l cunoaștem bine încă. Nu, nu și nu. În Compostela aveam o garsonieră mică și cu miros de igrasie numai pentru mine, dar în fiecare noapte dormeam pe o saltea pe jos, lângă patul ei, în apartamentul pe care îl împărțea cu alte două studente, una care mânca numai pui fiert ca să nu se îngrașe și alta care ștergea crema de ciocolată de pe cuțit pe marginea blatului. Diana mă călca pe față când se trezea noaptea să meargă la baie, mă trezea când vorbea în somn sau mă speria cu zgomotul saltelei ei, care scârțâia de parcă ar fi fost șoareci în ea. Pentru că Diana nu era deloc discretă, nici măcar când se întorcea de pe o parte pe alta în pat. Ea făcea totul în stil mare. Până și felul în care mă iubea. Iar eu o iubeam atât de mult, încât simțeam cum mi se umflă pieptul ca un cimpoi. Diana îmi spunea Marinador. Beam lapte și mâncam biscuiți digestivi la cină, în timp ce ne uitam la tarot sau la filmele porno de la televiziunea locală. Cu excepția serilor de duminică. Duminica ne întorceam

la Compostela după weekendurile petrecute la părinți, târând valizele de parcă ar fi fost pline cu pietre, cu mirosul de mâncare gătită și de mare lipit de haine și purtând încă în minte toate acele mănânci cum trebuie? și mai pune o pătură peste cuvertură, că o să fie frig. Aveam pielea roșie de la îmbrățișările de lână ale mamelor noastre când ne lăsam din nou bagaje în apartamentul Dianei. Apoi coboram la barul de jos, Don Bocata, și comandam două sendvișuri numărul 36: unul cu legume, brânză și ou pentru ea, celălalt fără brânză și fără ou pentru mine. La desert, ea își lua flan cu frișcă, eu nimic, mulțumesc; ea nu se sătura niciodată, iar eu eram mereu plină. Diana își scoatea lucrurile din valiză duminica, oricât de obosită ar fi fost; a mea rămânea toată săptămâna deschisă într-un colț, pe jumătate despachetată, ca o dovadă că eram deja mare și nu voiam să mă întorc la mama și la tata, dar nici să rămân acolo. Eu îi spuneam Dino. La bibliotecă eu studiam, iar Dianei îi curgea sânge din nas. Într-o dimineață, în timp ce stăteam pe treptele de la intrare și îi țineam capul pe spate ca să nu înghită sângele, mi-a zis: Fată, ai o față superbă. Eu?

Diana avea toată siguranța de sine care mie îmi lipsea, dar mi-o împrumuta pe a ei. Dianei nu i-a fost frică să schimbe facultatea, așa că nici mie nu mi-a fost frică să trec de la Filozofie la Jurnalism. Diana n-a avut nicio problemă să se angajeze la o franciză de mobilă și decorațiuni cu reguli stricte în materie de machiaj și coafură, așa că nici mie nu mi-a fost greu să accept un job ca redactor de conținut, specializat în stimulatoare cu vacuum pentru clitoris, cocktailuri, inteligență emoțională sau cele mai bune zece tururi ale barurilor pentru pintxos. Diana nu se temea de nimic, iar eu mă temeam de orice, dar lângă ea un pic mai puțin, pentru că Diana putea fi Diana și pentru ea și pentru mine.

Eu voiam să locuiesc singură în oraș, după ce stătu-
sem doi ani într-un sat. Dar, până să mă dezmeticesc,
m-am trezit stând lângă ea într-un living, râzând de ne
ieșea sucul pe nas când ne aminteam de negocierile cu
proprietarul apartamentului pe care l-am închiriat. Cutii,
saltele noi, discurile mele de vinil, serialele ei. Și o cabină
de duș care nu se închide, un frigider care face ririririri și
niște ferestre care înghit toate zgomotele străzii, mai puțin
pe cel al sirenelor. Cinci, zece, cincisprezece ambulante pe
zi cu sirenele urlând, cu bolnavii și însoțitorii lor care nu-și
găsesc locul, uitându-se în calendar, împărțindu-și orele,
pătura, meniul și îngrijirea bolnavului. Cum împărțim
dulapurile de bucătărie? Pentru mine cele de sus, că sunt
mai înaltă. Și alte cutii rămase de la mutare și prosoape
din Portugalia și borcane de condimente expirate puse
prin caserole și tigăi de inducție pentru o plită vitrocera-
mică. Mi-am decorat camera cu o lampă de birou și câteva
bilete de la concerte lipite pe pereți: Morrissey, Hidroge-
nesse, Patti Smith. Am pus deoparte cearșafurile
proprietarului și nu mai rămânea decât să mă duc să o iau
pe Frida.

Să locuiesc din nou într-un oraș însemna să pot
alege iar cu ce să mă plictisesc, să-mi fie din nou ochii plini
de oameni și să am din nou mai multe vieți. Voiam să
merg la cursuri de ceramică sau preferam să-mi caut un
job mai bine plătit? Voiam să fac economii sau să mă țin
după Diana de la o petrecere la alta? Eu voiam să mă așez
undeva, într-un oraș, și să-i spun surorii mele: Vezi? Nu-i
adevărat că nu vreau să locuiesc aproape de voi. Vezi? Îmi
pun hainele aici, în noul meu dulap, deși încă mai miroase
a hainele foștilor chiriași. Și zgomotul ăla. Blestematul de
spital provincial pe care-l vedeam de la fereastră. Îmi făcea
plămânii să șuiere, ciuruiți de atâtea amintiri.

Am: o cățelușă, o prietenă, o mamă, doi frați și
un tată mort.

Nu era o noapte oarecare de august; era ajunul sărbătorii corsarilor și întregul Beiramar fremăta de râsetele femeilor, amuzate de eforturile primăriței de a aranja totul cât mai frumos. Se auzeau probele de sonorizare, paleții târați pentru montarea standurilor de artizanat, loviturile de ciocan din cortul unde urma să se vândă caracatiță și huruitul motoarelor tunate ale motocicletelor cu care puștanii dădeau roată parcului, căutând ceva, fără să știe încă ce anume. Mirosul portului se amesteca cu cel al pieilor tăbăcite și cu cel de boia. Marea era liniștită, parcul prinsese alte culori, iar copiii se jucau cu degetele lipicioase de la covrigeii din foietaj. Orașelul era vesel, iar eu eram încântată că nu mai locuiam acolo.

M-am dus pe terasa unde erau mama cu Frida și cu unchii mei din New York. Voiam s-o iau pe Frida chiar atunci cu mine, în noua noastră casă. Și, chiar dacă oamenilor care nu mă cunosc le spun că nu sunt genul care vorbește ca o proastă cu câinii, adevărul e că sunt exact genul care vorbește ca o proastă cu câinii. Iar cu a mea, cu atât mai mult. La început a fost: Hei, psss, vino aici, apoi: Fetița, pss, psss și, în cele din urmă, i-am dat un nume: Frida, Fridiña, Fridiții. Chiar înainte ca cealaltă Frida să apară peste tot, pe tricouri, perne, farfurii, fețe de masă, ceasuri, carnețele, câni și agende, a apărut cățelușa asta abandonată de un vânător, neagră cu alb, cu niște ochi atât de triști încât te fac să-i dai toată mâncarea din farfurie. Frida a apărut într-un cătun minier din Huelva, cu trei sute douăzeci și nouă de locuitori, unde trăiam eu pe atunci și de unde nu voiam încă să plec, pentru că eram acolo doar de trei luni și totul era

atât de nou, atât de diferit, atât de înșorit. Și am luat-o cu mine când am plecat. Și iar dintr-un loc în altul; hai într-un apartament la etajul doi fără lift, apoi la etajul trei fără lift, iar acum, cu Diana, la etajul trei, cu două lifuri. Două! Hai, Frida, încă un oraș. Iar Frida a rămas lângă mine. Frida, care te linge pe față, te linge pe buric, te linge pe picioare, îți linge șosetele dacă nu-ți găsește picioarele. Frida, care se bucură la fel de tare fie că întârzie patru ore, fie că te întorci după zece secunde pentru că ți-ai uitat portofelul. Frida, mereu cu mine, chiar și atunci când fac alegeri greșite.

Și printre toate alinturile mele pițigăiate – Fetița, fetița, fetița, a avut buni grijă de tine!? – simțeam de la masa alăturată o privire care nu mă slăbea deloc. Era atât de insistentă încât friza ridicolul. Îmi amintea de privirile din adolescență, care încearcă să spună totul pentru că nu ar îndrăzni niciodată să spună nimic. M-am așezat lângă ai mei și am încercat să-l ignor pe bărbatul acela, dar simțeam cum pielea mi se umplea de păianjeni roșii și mă cuprindea un fior ușor, foarte ușor, din acela care îți încinge obraji și îi înroșește, ca atunci când îți crește febra. Doar un pic și plec. Ce se putea întâmpla? Necunoscutul ăla nu se potrivea deloc acolo. Era prea chipeș, prea îndrăzneț, prea inedit în peisajul acela atât de familiar. Nu se potrivea cu orașul. Un oraș care e oraș doar cu numele, fiindcă nu e nici sat, nici metropolă – e un târg pescăresc cu douăzeci și patru de mii șase sute treizeci și șapte de locuitori, unde bătrânii cunosc pe toată lumea, iar noi, tinerii care ne întoarcem după ce am studiat prin alte părți, nu ne mai aducem aminte de nimeni. Orașul meu, unde nu mai cunoșteam pe nimeni în afară de familie, fiindcă prietenele mele plecaseră, iar cele care rămăseseră nu-mi mai erau prietene.

Trecuseră doar trei luni de când coborâsem din autocarul Alsa și mă întorsesem la mama, să petrec vara